

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ ΞΕΣΗΚΩΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

28 ΦΛΕΒΑΡΗ: ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Δύο χρόνια συμπληρώνονται στις 28 του Φλεβάρη από το προδιαγεγραμμένο κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα των Τεμπών. Ένα έγκλημα για το οποίο οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους είχαν προειδοποιήσει ότι είναι προ των πυλών και δεν τους άκουγε κανένας. Κι όταν τελικά στις αιματοβαμμένες ράγες της «καπιταλιστικής ανάπτυξης» άφησαν την ζωή τους 57 άνθρωποι της τάξης μας, έφταιγε μόνο ένας σταθμάρχης και η «κακιά η ώρα». Δεν έφταιγε η υποστελέχωση, το χαμηλό κόστος λειτουργίας, ο τεχνολογικός μεσαίωνας στον οποίο είχαν εγκαταλείψει τους σιδηροδρόμους οι ιδιώτες-επενδυτές και το κράτος! Δεν έφταιγε το ξεπούλημα του ΟΣΕ, δεν έφταιγαν οι μνημονιακές απαιτήσεις των «θεσμών», δεν έφταιγαν η Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ! Δεν έφταιγε η πολιτική του κέρδους, δεν έφταιγαν ο καπιταλισμός και το κράτος!

Δύο χρόνια μετά, η οργή ξεχειλίζει! Χιλιάδες άνθρωποι φωνάζουν «ως εδώ» η συγκάλυψη, ο εμπαιγμός, η χλεύη προς τους νεκρούς και τους συγγενείς τους. Το έγκλημα αυτό είναι ταξικό, όπως ταξικά προσδιορισμένοι άνθρωποι ήταν οι επιβάτες που πνίγηκαν στο αίμα και την φωτιά πριν από δύο χρόνια.

Στις 28 Φλεβάρη απεργούμε, βγαίνουμε στους δρόμους, μαχόμαστε στην πλατεία Συντάγματος! Για τα ταξικά μας αδέρφια, για το δίκαιο, για έναν άλλο κόσμο! Κάνουμε την οργή υπόθεση ταξική, κάνουμε την απεργία αρχή ενός αντικρατικού ξεσηκωμού που δεν θα εκμεταλλευτεί κανείς για την εκλογική του πελατεία!

Περισσότερα στις σελ. 3-4

ΕΣΤΙΑΣΗ

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΤΗΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΚΑΡΤΑΣ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑΣΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ**

σελ. 5-6

ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ**
**ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ
ΣΕ ΑΦΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ**

σελ. 7-8

EDITORIAL

Η «Εργατική Υπόθεση» είναι ένα δίμηνο δελτίο πληροφόρησης που απευθύνεται στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Κυκλοφορεί σε εργασιακούς χώρους των δυτικών προαστίων και του κέντρου της Αθήνας, σε εργοστάσια της δυτικής αττικής, σε εργατικές κινητοποιήσεις και απεργίες, σε συνδικάτα εργαζομένων. Είναι μια φωνή αντίστασης ενάντια στην εργοδοσία, ένα δελτίο προώθησης «ταξικών συμφερόντων» απ' την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας, γραμμένο από εργαζόμενους για εργαζόμενους.

ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

Α) ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ ΒΑΣΗΣ

Η πρόταση μας είναι η συλλογικοποίηση όλων των εργαζομένων σε σωματεία βάσης του κλάδου τους. Προτάσσουμε τον μαχητικό, αντι-ιεραρχικό και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό βάσης, ως μια αναγκαία συνθήκη για να δυναμώσει η συλλογική μας φωνή στους χώρους εργασίας και για να δημιουργηθούν ευνοϊκότεροι όροι για την διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, καλύτερων συνθηκών εργασίας και διασφάλιση εργασιακών δικαιωμάτων. Μόνο μέσα από την κοινή οργάνωση και τον αγώνα μπορούμε να χτίσουμε συναδελφικούς δεσμούς και να βελτιώσουμε υλικά τις ζωές μας.

Β) ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΑΣΗΣ

Το μεγάλο ζητούμενο είναι οι εργαζόμενοι/ες να οργανωθούμε ως ενιαία τάξη. Δεν μπορούμε να αρκεστούμε σε μια παθητική συμμετοχή στο σωματείο μας ούτε σε μια αραιή συμμετοχή στις κινητοποιήσεις του. Θα πρέπει να πάρουμε στα χέρια μας τα σωματεία, να τα κάνουμε μαζικά και αγωνιστικά. Κι όχι μόνον αυτό: να τα διασυνδέσουμε και να τα ομοσπονδιοποιήσουμε. Με στόχο να φτιάξουμε τον «τρίτο πόλο» απέναντι στον εργοδοτικό συνδικαλισμό των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ και απέναντι στην κομματική κηδεμονία του εργατικού κινήματος από την σταλινική ηγεσία του ΠΑΜΕ και τις αντίστοιχες προσπάθειες των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μόνον έτσι οι μαύρες μέρες και νύχτες στα εργοδοτικά κάτεργα, θα αντικατασταθούν από μέρες απεργιών διαρκείας, μεγάλων κατακτήσεων και νικών για ολόκληρη την εργατική τάξη.

Γ) ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΛΟΥΤΟΥ

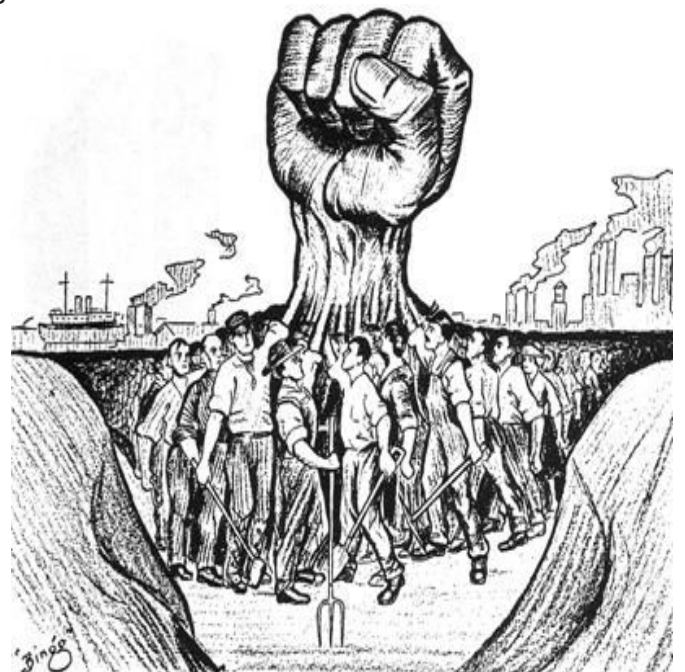
Ο τελικός στόχος, η ιστορική «εργατική υπόθεση» δεν είναι άλλη από την κατάργηση της σχέσης κεφαλαίου/εργασίας και τον τερματισμό της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Η εργατική υπόθεση είναι μία: η κοινωνικοποίηση και ο εργατικός έλεγχος της παραγωγής, της διανομής και των αγαθών. Γι' αυτό και η συνδικαλιστική διεκδίκηση είναι ιστορικά αναγκαίο να συνδεθεί με το πρόταγμα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας.

ΠΟΙΟΙ/ΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ

Η «Εργατική Υπόθεση» εκδίδεται υπό την ευθύνη της «Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού». Μια συλλογικότητα των δυτικών προαστίων της Αθήνας, η οποία όπως δηλώνει και το όνομα της, είναι πολιτική και όχι συνδικαλιστική. Μια αναρχική συλλογικότητα από την ίδια της την φύση είναι ταξική. Και τα μέλη της, στην πλειοψηφία εργαζόμενοι/ες. Ως εκ τούτου, με την έκδοση αυτή θέλουμε να μιλήσουμε στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μας μεταφέροντας τις ιδέες, τις θέσεις και τις προτάσεις μας, για μια άλλη οργάνωση του εργατικού κινήματος, με πυξίδα την ακηδεμόνευτη, ριζοσπαστική και επαναστατική του κατεύθυνση.

Βρείτε μας: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net & facebook

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ ΞΕΣΗΚΩΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

28 ΦΛΕΒΑΡΗ: ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Δύο χρόνια μετά το κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη, η λαϊκή οργή όχι μόνο δεν έχει καταλαγιάσει, αντίθετα ξεχειλίζει. Η συγκάλυψη, η κοροϊδία, η ασέβεια απέναντι στους νεκρούς και τους συγγενείς τους, η μεθοδευμένη επιχείρηση αποπροσανατολισμού από τους υπαιτίους, το μόνο που τελικά κατάφεραν είναι να «σπρώξουν» την οργή στους δρόμους της αντίστασης και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Το έγκλημα των Τεμπών κατέδειξε με τον πιο εμφανή τρόπο σε μια ολόκληρη κοινωνία την αδίστακτη φύση του κράτους και του κεφαλαίου, την απαξίωση της ζωής και κάθε κόστους προφύλαξης της, μπροστά στα κέρδη των ολίγων και τα κρατικά ταμεία. Αυτή η πολιτική, αποτελεί τον κανόνα του συστήματος και όχι μια «εκτροπή» από τα δομικά χαρακτηριστικά της λειτουργίας του, γεγονός που αν δεν κατανοήσουμε, δεν θα μπορέσουμε και να αποκρυσταλλώσουμε τις ευθύνες που εμείς οι ίδιοι πρέπει να αποδώσουμε σε όσους ευθύνονται για το αιματηρό αυτό έγκλημα.

Δεν γίνεται να μην αναλογιστούμε δύο χρόνια μετά τις προειδοποιήσεις των εργαζομένων στους σιδηροδρόμους, ότι ένα δυστύχημα είναι προ το πυλών με τις συνθήκες τις οποίες λειτουργούσε το σιδηροδρομικό δίκτυο: το έγκλημα αυτό, ήταν προδιαγεγραμμένο. Οι εργαζόμενοι δεν εισακούστηκαν, δεκάρα δεν δόθηκε για την στελέχωση και την τεχνολογική αναβάθμιση των τρένων εγκαταλείποντας τα σε μεσαιωνικές συνθήκες, ενώ ουδέποτε εφαρμόστηκαν από διαδοχικές κυβερνήσεις οι αποφάσεις για την ασφάλεια των συγκοινωνιών.

Είναι πλέον γνωστό σε όλους, ότι εάν υπήρχε το σύστημα άμεσης ακινητοποίησης, αν υπήρχε η τηλεδιοίκηση και η σηματοδότηση, αν εφαρμοζόταν η σύμβαση 717 δεν θα σκοτώνονταν 57 άνθρωποι τόσο άδικα, δεν θα

τραυματίζονταν άλλοι τόσοι, δεν θα καταστρέφονταν η ζωή τόσων οικογενειών. Όλοι οι κυβερνώντες το γνώριζαν και είχαν προειδοποιηθεί επισταμένως από τους ίδιους τους εργαζόμενους και δεν έκαναν τίποτα. Δεν πρόκειται λοιπόν για «αμέλεια» ή «ανικανότητα», πολλώ δε μάλλον, ενός σταθμάρχη. Πρόκειται για συνειδητή πολιτική απόφαση στάθμισης του κόστους έναντι της ανθρώπινης ζωής και απόλυτης ευθυγράμμισης με τις επιταγές Ε.Ε. για την ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων, αφού πρώτα άφησαν να παρακμάζει ο υποχρηματοδοτούμενος ΟΣΕ. Κι όλα αυτά στο πλαίσιο της μνημονιακής «εξυγίανσης» που έγινε για την «σωτηρία της χώρας» και φυσικά, «το καλό μας».

Δείγμα άλλωστε του πόσο συνειδητή ήταν η πολιτική απόφαση να λειτουργούν τα τρένα υπό αυτό το καθεστώς, είναι ότι και μετά τον θάνατο 57 ανθρώπων, συνεχίζουμε να βλέπουμε περιστατικά εκτροχιασμών τρένων και παραλίγο νέων συγκρούσεων, με τα μέτρα ασφαλείας να μην εφαρμόζονται ούτε τώρα. Το μόνο για το οποίο έχουν επιδείξει αντανακλαστικά αυτοί που βρίσκονται στο τιμόνι των πολιτικών αποφάσεων, δεν είναι φυσικά τα μέτρα ασφαλείας, αλλά τα μέτρα συγκάλυψης του εγκλήματος ήδη από την επόμενη μέρα (μπάζωμα, εξαφάνιση αποδεικτικού υλικού κ.ο.κ.).

ΚΑΛΩΣΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

Θα πρέπει να γίνει ωστόσο σαφές: για το έγκλημα των Τεμπών είναι όλες οι κυβερνήσεις υπεύθυνες, όπως υπεύθυνη είναι η Ε.Ε. και οι «θεσμοί» που επέβαλλαν μαζί με τις ελληνικές κυβερνήσεις τα μνημόνια και συνακόλουθα τις ιδιωτικοποιήσεις, όπως το ξεπούλημα των σιδηροδρόμων στην Hellenic Train, τα αφεντικά της οποίας έχουν επίσης στα χέρια τους το αίμα των 57 ανθρώπων. Όλα αυτά τα καθάρματα δεν πρόκειται να τιμωρηθούν από την αστική δικαιοσύνη, δηλαδή την δικαιοσύνη του συστήματος τους, την «δικαιοσύνη» που τους επιτρέπει να υπάρχουν κόντρα στην κοινωνική πλειοψηφία και όσους παράγουν τον πλούτο αυτής της χώρας.

Η μόνη δικαιοσύνη που μπορεί να υπάρξει, είναι αυτή της Κοινωνικής Επανάστασης. Μόνη πραγματική «εξυγίανση» των σιδηροδρόμων, θα είναι ο εργατικός τους έλεγχος από τα χέρια των ίδιων των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι ξέρουν καλύτερα από τον κάθε τεχνοκράτη, σύμβουλο επιχείρησης και υπουργό τι χρειάζεται για να λειτουργήσουν «σωστά» τα τρένα. Οι εργαζόμενοι είναι αυτοί που ήξεραν τι επρόκειτο να συμβεί και προειδοποιούσαν επίμονα, όταν οι υπουργοί απαντούσαν «είναι ντροπή να θέτετε ζητήματα ασφαλείας». Εμείς οι εργάτες, οι εργαζόμενοι σε κάθε κλάδο και υπηρεσία, είμαστε αυτοί που μπορούμε να διαχειριστούμε τα πάντα, βάζοντας ένα τέλος στην εκμετάλλευση της εργασίας και του ιδρώτα μας, κοινωνικοποιώντας τα μέσα παραγωγής, τις υπηρεσίες και τους οργανισμούς, παίρνοντας όλο τον πλούτο στα χέρια μας.

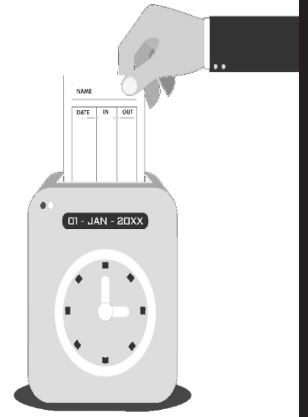
Στις 28/2 όλοι οι εργαζόμενοι οφείλουμε να απεργήσουμε και να κάνουμε την δικαιοσύνη για τους νεκρούς των Τεμπών, υπόθεση της τάξης μας. Οι νεκροί αυτοί είναι άνθρωποι δικοί μας, το πένθος ήταν, είναι και θα είναι ταξικό. Δεν είναι «εθνικό», δεν είναι καθεστωτικό, δεν είναι πένθος για το κάθε καθάρμα που είτε ευθύνεται, είτε θέλει να αρπάξει εκλογική υπεραξία από το αίμα των ανθρώπων μας. Ενάντια στο κράτος δολοφόνο, ενάντια στις κυβερνήσεις του, ενάντια στον αδηφάγο καπιταλισμό, ενάντια στην σκληρή καθημερινότητα που μας επιβάλλουν, στις 28 του Φλεβάρη έχουμε την υποχρέωση να τους δείξουμε την δύναμη μας. Κι από την επομένη, με την συλλογικοποίηση και την οργάνωση μας σε κάθε χώρο δουλειάς, είναι στο χέρι μας, να κάνουμε την δύναμη αυτή, δύναμη ανατροπής.

28η του Φλεβάρη ταξικός αντικρατικός ξεσηκωμός

**Και να μην μείνουμε εκεί: να
συνεχίσουμε μέχρι τέλους, μέχρι
την ανατροπή και τον θρίαμβο
της Εργατικής Υπόθεσης**

ΑΠΕΡΓΙΑ
28 ΦΛΕΒΑΡΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΚΑΡΤΑΣ ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Το τελευταίο διάστημα έχει ανοίξει έντονα η συζήτηση για την υποχρεωτική εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας εργαζομένων από την 1η Μαρτίου στις επιχειρήσεις της εστίασης και του τουρισμού. Με απλά λόγια, οι εργαζόμενοι κάθε επιχείρησης που εντάσσεται σ' αυτούς τους κλάδους θα πρέπει να «χτυπούν» την κάρτα τους κατά την έναρξη και την λήξη της εργασίας τους, ώστε να καταγράφεται και να διασφαλίζεται η τήρηση του δηλωθέντος από την εταιρεία ωραρίου τους και να προσμετρώνται σ' αυτό οι υπερωρίες. Το μέτρο αυτό παρουσιάζεται από το Υπουργείο Εργασίας ως μια «τομή» και «καινοτομία» ώστε να καταπολεμηθεί η αδήλωτη και υποδηλωμένη εργασία που μαστίζει αυτούς τους κλάδους. Έως εδώ, θα λέγαμε όλα καλά. Όμως, σκεπτόμενοι από εργατική σκοπιά, θα πρέπει να συνυπολογίζουμε κάθε φορά από ποιους εφαρμόζεται και από ποιους ελέγχεται το εκάστοτε μέτρο που αφορά την εργασιακή πραγματικότητα. Και οι απαντήσεις σ' αυτά τα δύο ερωτήματα δεν είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικές, όπως θα αναλύσουμε και παρακάτω.

Αρχικά, θα πρέπει να αναφέρουμε πως η ψηφιακή κάρτα εργασίας έχει ήδη εφαρμοστεί σε άλλους κλάδους, όπως σε τράπεζες, supermarket, ΔΕΚΟ, καταστήματα λιανεμπορίου κ.α. Και όσον αφορά την μέχρι σήμερα εφαρμογή της σ' αυτούς του κλάδους, έχουν υπάρξει πολλές καταγγελίες εργαζομένων που αποδεικνύουν παραβιάσεις του μέτρου προς όφελος της καθιερωμένης εργασιακής αυθαιρεσίας των αφεντικών. Οι καταγγελίες αφορούν ευνόητες για τα αφεντικά παραβιάσεις ώστε μεταξύ άλλων να μην δηλώνονται οι ώρες εργασίας που αντιστοιχούν στην πραγματικότητα, να μην πληρώνονται παραπάνω οι υπερωρίες και η νυχτερινή εργασία. Από το πιο απλό, το να ζητείται από τους εργαζόμενους να «χτυπούν» την κάρτα τους αργότερα από την έναρξη της

εργασίας τους ή να ζητείται από ωρομίσθιους εργαζομένους να «δηλώνουν» ότι φεύγουν στο 4ωρο ενώ συνεχίζουν να δουλεύουν 8ωρο, μέχρι το να «εμφανίζονται» στο σύστημα μόνο σε πρωινές βάρδιες εργαζόμενοι που δουλεύουν βράδυ ή να καλούνται να δουλέψουν εργαζόμενοι που έχουν ρεπό ζητώντας τους να μην χτυπούν την κάρτα τους σε αυτές τις «ειδικές περιπτώσεις».

Είναι εύκολα κατανοητό πως οι αυθαιρεσίες στην εφαρμογή της καταγραφής του χρόνου εργασίας με την ψηφιακή κάρτα μπορούν να γίνουν με μεγαλύτερη ευκολία όσον αφορά εκείνους που δουλεύουν ως ωρομίσθιοι εργαζόμενοι μέσα σε ένα γενικό καθεστώς επισφάλειας χωρίς σταθερό μισθό και ωράριο. Δηλαδή, για να φτάσουμε και στο προκείμενο, στην συντριπτική πλειοψηφία όσων εργάζονται στην εστίαση και τον τουρισμό. Η εκτίμησή μας, λοιπόν, είναι πως οι παραπάνω και παρόμοιες καταγγελίες στην μέχρι τώρα εφαρμογή του μέτρου, θα ισχύσουν στο πολλαπλάσιο όσον αφορά την πρακτική εφαρμογή τους στην εστίαση και ότι εν τέλει η ψηφιακή κάρτα εργασίας δεν θα αποτελέσει «τομή» για το «χτύπημα» στην υποδηλωμένη εργασία και την καταβολή των υπερωριών, όπως προβάλλεται δια στόματος υπουργείου εργασίας.

Έχουμε μιλήσει αναλυτικά στο πρώτο τεύχος του εργατικού μας δελτίου, για τους «άγραφους νόμους» της εστίασης, οι οποίοι συνίστανται στα μη σταθερά ωράρια «ακορντεόν» που διαμορφώνονται ανάλογα με τις ανάγκες της εκάστοτε επιχείρησης, στην υποδηλωμένη εργασία με το πιο σύνθητες να είναι να κολλιούνται τα μισά ένσημα στους εργαζομένους, στην μη καταβολή των προσαυξήσεων της υπερωριακής απασχόλησης, των νυχτερινών βαρδιών, της Κυριακάτικης εργασίας, στην μη καταβολή των «δώρων», κ.α. Εάν παρατηρήσουμε όλοι εμείς που δουλεύουμε στην εστίαση το πώς δηλώνεται το

ωράριο εργασίας μας από τα αφεντικά μας στο σύστημα της ψηφιακής οργάνωσης του χρόνου εργασίας της Εργάνης (το οποίο από την 1η Μαρτίου θα πρέπει να συμβαδίζει με τα «χτυπήματα» της κάρτας εργασίας) θα δούμε σε μια μεγάλη πλειοψηφία μας πως οι ώρες που είναι δηλωμένες είναι πολύ λιγότερες από τις πραγματικές ώρες εργασίας μας και ότι σπάνια είμαστε «δηλωμένοι» μετά τις 22:00 και τις Κυριακές, ενώ έχουμε δουλέψει τόσες φορές νυκτερινές βάρδιες και Κυριακές. Αυτό συμβαίνει συνειδητά από τα αφεντικά ώστε να μην καταβάλλονται «νόμιμα» οι προσαυξήσεις στο ωρομίσθιο μας που δικαιούμαστε κατά την νυκτερινή και κυριακάτικη εργασία.

Το χειρότερο απ' όλα μέσα σ' αυτή την εργασιακή πραγματικότητα είναι πως αυτή έχει «περάσει» ως αυτονόητη στο σύνολο του κλάδου. Ο κλάδος της εστίασης και η κερδοφορία των επιχειρήσεων του έχει δομηθεί και στηρίζεται εις βάρος των δικαιωμάτων των εργαζομένων, που αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμα γρανάζια, που όποιος δεν δεχθεί αυτή την πραγματικότητα θα προσπεραστεί για να έρθει ο επόμενος. Αυτή είναι η εδραιωμένη πραγματικότητα και καλύτερα από όλους για αυτή, μπορούμε να μιλήσουμε εμείς, οι εργαζόμενοι που έχουμε φάει όλα αυτά σκατά στην μάπα τόσα χρόνια και σε τόσα διαφορετικά εργασιακά περιβάλλοντα.

Ας μας επιτραπεί, λοιπόν, να αμφιβάλλουμε για το εάν αυτή η εδραιωμένη και συμφέρουσα για τα αφεντικά εργασιακή πραγματικότητα θα αλλάξει μέσα σε μια μέρα από μια «ρύθμιση» του υπουργείου εργασίας. Ήδη οι ενδείξεις που έχουμε από την εργασιακή μας εμπειρία στο παρόν δεν είναι θετικές. Οι επιχειρήσεις που εφαρμόζουν ήδη την ψηφιακή κάρτα εργασίας πιλοτικά μέσα στο διάστημα «προετοιμασίας» που έχει αναγγείλει εδώ και μήνες το υπουργείο εργασίας, εξακολουθούν να δηλώνουν ότι ωράρια εργασίας τους καπνίσει, που δεν ανταποκρίνονται στο πότε «χτυπάμε» την κάρτα μας. Επιπλέον, και στις συνεντεύξεις που κάνουμε για δουλειά στον κλάδο, τα ίδια ακούμε για τα «μαύρα», την υπερωριακή απασχόληση χωρίς προσαυξήσεις, την Κυριακάτικη εργασία σαν να είναι οποιαδήποτε μέρα της εβδομάδας και ούτε λόγος για «δώρα». Με λίγα λόγια, δεν βλέπουμε κάποια «τομή» στον ορίζοντα.

Να πούμε και δύο λόγια για το επιχείρημα που λέει ότι η δήλωση του χρόνου εργασίας θα εφαρμοστεί στο ακέραιο με την ψηφιακή κάρτα εργασίας, λόγω των όντως υψηλών προστίμων που προβλέπονται για παρατυπίες που θα εντοπίζονται στην εφαρμογή της. Αρχικά, να πούμε ότι η αρμόδια αρχή για αυτούς τους ελέγχους, δηλαδή η επιθεώρηση εργασίας, θα μπορούσε ήδη πολύ εύκολα εάν ήθελε να εντοπίσει

την υποδηλωμένη εργασία και τις λοιπές εργοδοτικές αυθαιρεσίες που ισχύουν κατά κόρον στο κλάδο της εστίασης. Εάν κάποιος υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να τις εντοπίσει είναι σαν να κάνει ότι δεν βλέπει τον ελέφαντα μέσα στο δωμάτιο. Κατά δεύτερον, η εκτίμηση μας είναι ότι πέρα από κάποια πρόστιμα που θα «πέσουν» στην αρχή για να «φανεί προς τα έξω» η αποτελεσματικότητα του μέτρου, οι έλεγχοι θα είναι όπως και τόσα χρόνια, ελάχιστοι και οι παραβιάσεις της εργασιακής νομοθεσίας που θα βρίσκονται θα καλύπτονται από τερτίπια των αφεντικών (π.χ. το «παραθυράκι» που έτσι κι αλλιώς δίνεται ότι οι υπερωρίες δεν χρειάζεται να δηλώνονται εκ των προτέρων από την επιχείρηση αλλά απολογιστικά στο τέλος του επόμενου μήνα, αμέλεια του εργαζομένου στο «χτύπημα» της κάρτας κ.α.). Κατά τρίτον, και συνδυαστικά με τα δύο παραπάνω, δεν μπορούμε να έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην «δράση» του ΣΕΠΕ (Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας) από μόνη της. Πόσες φορές έχουμε ακούσει από τα ίδια τα αφεντικά να μας καλούν τα ίδια να πάμε στην Επιθεώρηση Εργασίας για εργοδοτικές αυθαιρεσίες χωρίς ίχνος φόβου και ντροπής, πόσες φορές έχουμε δει συναδέλφους μας που πήγαν και κατήγγειλαν αυθαιρεσίες να μην δικαιώνονται ποτέ και να απολύονται την επόμενη μέρα; Ακόμη και σε περιπτώσεις που μετά από νομική και συλλογική πίεση η Επιθεώρηση Εργασίας δικαίωσε εργαζομένους, η εφαρμογή των αποφάσεων της (π.χ. για καταβολή δεδουλευμένων, εφαρμογή εργατικής νομοθεσίας) δεν θεωρήθηκε επ' ουδενί αυτονόητη αλλά αποτέλεσε σημείο συλλογικής διεκδίκησης και πίεσης από τους ίδιους τους εργαζομένους προς τα αφεντικά.

Αυτές είναι, λοιπόν, οι εκτιμήσεις μας για την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας στην εστίαση και τον τουρισμό. Μένει να δούμε και την πρακτική εφαρμογή της συγκεκριμένης ρύθμισης και τα αποτελέσματα της για την υποδηλωμένη εργασία και όλα τα παραπάνω που έρχεται να ελέγξει. Εμείς για ένα είμαστε σίγουροι, ότι η βελτίωση ή μη των συνθηκών εργασίας μας περνάει μέσα από τα δικά μας χέρια, περνάει μέσα από τους συλλογικούς ταξικούς αγώνες των εργαζομένων. Κι όσον αφορά, την εστίαση και τον τουρισμό, δύο από τους πλέον επισφαλείς εργασιακούς κλάδους, όσο οι εργαζόμενοι παραμένουμε κατακερματισμένοι και ανοργάνωτοι, όσο δεν αναγνωρίζουμε τα προβλήματα μας ως κοινά και δεν διεκδικούμε συλλογικές λύσεις σ' αυτά, δεν θα καταφέρουμε τίποτα και θα παραμένουμε ο καθένας μόνος του εύκολη βορά στα δόντια των αφεντικών.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ & ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΦΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η εργασία μέσα στο υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα είναι μια άκρως καταναγκαστική συνθήκη για την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία που δεν έχει άλλη επιλογή από το να πουλήσει την εργατική της δύναμη προκειμένου να ζήσει. Όλοι και όλες εμείς, η εργατική τάξη εν συνόλω, για να εξασφαλίσουμε την πρόσβαση στα βασικά βιοτικά αγαθά θα πρέπει να εργαζόμαστε και να δεχόμαστε την καθημερινή κλοπή των αφεντικών είτε μικρών είτε μεγάλων. Όσοι κι αν είναι ο μισθός άλλοτε μικρότερος, άλλοτε μεγαλύτερος οι εργοδότες κερδοφορούν από την δική μας εργασία και όσο κι αν οι ίδιοι προσπαθούν να μας πουλήσουν φούμαρα περί «συνεργασίας», προσπαθούν στην πραγματικότητα να κρύψουν «κάτω από το χαλί» την καθημερινή εκμετάλλευση που μας επιβάλουν.

Ο σκοπός των αφεντικών είναι διττός. Από τη μια θέλουν οι εργαζόμενοι να μην διεκδικούν καλύτερους όρους εργασίας και να μην σηκώνουν κεφάλι απέναντι στην εκμετάλλευσή τους και αφετέρου να συνεχίζεται και να αυξάνεται η κερδοφορία τους μέσω της εργασίας μας. Η εξόφθαλμη εκμετάλλευσή μας στους χώρους εργασίας, επιχειρείται να αποκρυφθεί μέσω συστημικών και εργοδοτικών αφηγημάτων που αφορούν την ίδια την φύση της μισθωτής εργασίας και τι συνεπάγεται για εμάς. Αντιστοίχως, φιλελεύθερα αστικά αφηγήματα επιχειρούν να συσκοτίσουν τα ταξικά μας συμφέροντα και να μας δημιουργήσουν φρούδες ελπίδες ατομικής ανέλιξης. Όλα τα παραπάνω, αντανακλώνται μέσα από συγκεκριμένες «φράσεις» που οι περισσότεροι έχουμε ακούσει από τα αφεντικά μας. Ας δούμε μερικά παραδείγματα και ας προσπαθήσουμε να τα αποδομήσουμε:

**«Θα χαρούμε πολύ να συνεργαστούμε προς όφελος της επιχείρησης;»
Ποιος οφελείται εν τέλει από την εργασία μας;**

Πρόκειται για μια φράση που ακούμε συχνά από τα αφεντικά όταν πιάνουμε μια νέα δουλειά, στην πρώτη συνάντηση ή τις πρώτες μέρες. Συχνά η προτροπή περί «χαρούμενης συνεργασίας» συνοδεύεται με την φράση για «ένταξη στην ομάδα μας» και την παρουσίαση ενός ιδανικού εργασιακού περιβάλλοντος. Το αφήγημα αυτό καταρρίπτεται συνήθως ήδη από την πρώτη εβδομάδα της εργασίας μας, όπου και καταλαβαίνουμε ότι πίσω από το καθεστώς κι αυτής της «συνεργασίας» κρύβεται εντατικοποιημένη εργασία, οικονομική εκμετάλλευση, κομμένα ρεπό, ελαστικά ωράρια και εργοδοτικός εκφοβισμός εάν τολμήσεις να αντιδράσεις ή να παρεκκλίνεις από τις απαιτήσεις της επιχείρησης.

Τι είδους «συνεργασία» είναι αυτή που λένε, όμως, μεταξύ εργατών και αφεντικών; Ας ξεκινήσουμε από τα πιο απλά. Όλοι εμείς οι εργαζόμενοι βγάζουμε όλη την δουλειά για την επιχείρηση που δουλεύουμε, εάν δεν ήμασταν εμείς δεν θα λειτουργούσε τίποτα. Όλη η παραγωγή αγαθών, η μεταφορά και η προσφορά

τους περνάει μέσα από τα δικά μας χέρια. Αντιστοίχως και στον τομέα των υπηρεσιών, όλα κινούνται από την δική μας εργασία. Δεν θα μπορούσαμε σίγουρα να πούμε και το ίδιο για τα αφεντικά μας, που το μόνο που κάνουν είναι να έχουν βάλει το κεφάλαιο, να πετάνε ιδέες για εκτέλεση από εμάς και να ελέγχουν την απόδοσή μας. Πέραν αυτού, εάν «συνεργαζόμασταν», τουλάχιστον θα μοιραζόμασταν τα κέρδη. Ξέρουμε πολύ καλά ότι αυτό δεν συμβαίνει. Τα αφεντικά πλουτίζουν από την δική μας εργασία κι εμείς αμειβόμαστε με 3,60. Ας σκεφτούμε τα κέρδη της επιχείρησης που δουλεύουμε και τον μισθό μας, ας σκεφτούμε, επίσης, τι κάνουμε εμείς και τι τα αφεντικά για να βγουν αυτά τα κέρδη και θα καταλάβουμε πολύ καλά ότι αυτό δεν λέγεται «συνεργασία» αλλά εκμετάλλευση.

«Βάλε λίγο πλάτη γιατί είναι δύσκολη εποχή.»

Για ποιον είναι δύσκολη εποχή; Μήπως για τα εργασιακά μας δικαιώματα;

Αυτή πάλι είναι μια φράση που ακούμε όταν δουλεύουμε για ένα σχετικά μεγάλο διάστημα σε μια επιχείρηση. Την ακούμε σε ένα πλαίσιο «οικειότητας» και «αλληλοκατανόησης», όταν μας χρωστάνε λεφτά, όταν μας ζητάνε

να δουλέψουμε υπερωρίες παρά την θέληση μας, όταν δεν μας βάζουν τα «δώρα», όταν θέλουν να κάνουν περικοπές στους μισθούς, γενικότερα όταν μας «χτυπάνε» τα εργασιακά μας δικαιώματα και ανοίγουν την πόρτα της εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Το προκάλυμμα για όλα αυτά είναι σ' αυτήν την περίπτωση, οι δυσκολίες που περνάει αυτή την περίοδο η επιχείρηση. Εμείς, βέβαια, δουλεύουμε για να μπορέσουμε να τα βγάλουμε πέρα στην καθημερινότητα μας με τα νοίκια και τους λογαριασμούς στα ύψη και την ακρίβεια σε βασικά αγαθά να μας χτυπάει και όχι για να «βάζουμε πλάτη» για να βοηθήσουμε κάποια επιχείρηση, χάνοντας κάθε εργασιακό δικαίωμα. Μήπως, άλλωστε, μοιραζόμαστε και τα κέρδη;

«Προσφέρουμε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον εργασίας με προοπτικές εξέλιξης.

Ποιος ανταγωνίζεται με ποιον;

Αυτή την φράση την συναντάμε συχνά σε αγγελίες για εργασία ή την ακούμε σε συνεντεύξεις που κάνουμε. Το ανταγωνιστικό περιβάλλον ορίζεται ως κάτι το θετικό και συνδέεται με την προοπτική ατομικής ανέλιξης μέσα από την μισθωτή εργασία. Ας αποσαφηνίσουμε λίγο αυτή την φράση. Όταν λένε τα αφεντικά για ανταγωνιστικό περιβάλλον, εννοούν για ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον μεταξύ των ίδιων των εργαζομένων, δηλαδή για μια εργασιακή αρένα όπου οι εργαζόμενοι θα προσπαθούν να υπερκεράσουν ο ένας τον άλλον στο ποιος δουλεύει σκληρότερα και περισσότερο, στο ποιος έχει παραπάνω προσόντα και εξειδικεύσεις. Και

όλα αυτά «μετριούνται» ανάλογα με την επίδοση σε στόχους που θέτει η εκάστοτε επιχείρηση. Θα λέγαμε, πως αυτό είναι το ιδανικό περιβάλλον προς όφελος των αφεντικών και εις βάρος των εργαζομένων. Εργαζόμενοι κατακερματισμένοι σε ατομικότητες που ανταγωνίζονται για ποιος θα βγάλει καλύτερα την δουλειά της επιχείρησης, αγνοώντας την κοινή εκμετάλλευση που υφίστανται.

Από την άλλη πλευρά πόσο παραπλανητικό είναι, ειδικά στην εποχή μας, το αφήγημα για ατομική ανέλιξη μέσω της μισθωτής εργασίας. Ζούμε στην εποχή που όποιο φανταστικό για την κοινωνική κινητικότητα έχει καταρριφθεί. Πώς μπορεί άραγε, σήμερα να πιστέψει ένας άνθρωπος που δουλεύει 12ώρες και δεν μπορεί να βγάλει τον μήνα ότι η δουλειά του θα του προσφέρει οποιαδήποτε προοπτική εξέλιξης; Πώς μπορεί, επίσης, ένας εργαζόμενος που έχει μοχθήσει σε χρόνο και σε χρήμα για να βγάλει πτυχία, μεταπτυχιακά και 100 διαφορετικές πιστοποιήσεις, να πιστέψει σε προοπτικές εξέλιξης, όταν δουλεύει κάπου με τον βασικό μισθό ή αναγκάζεται να κάνει δύο δουλειές για να τα βγάλει πέρα;

Στον αντίποδα της οποιαδήποτε «συνεργασίας» με τα αφεντικά οι εργαζόμενοι θα πρέπει να βάζουμε μπροστά την εργατική συνεργασία και οργάνωση, δηλαδή την μόνη πραγματική και ειλικρινή συνεργασία που δεν βασίζεται στην εκμετάλλευση για την παραγωγή κέρδους αλλά στα κοινά ταξικά μας συμφέροντα και στην αλληλεγγύη των εργαζομένων που ο ένας με την άλλη θα μάχονται για ένα καλύτερο αύριο χωρίς αφεντικά. Τότε μόνον θα γίνουμε ένα μαζικό κύμα και θα αντιληφθούμε την δύναμη που έχουμε στα χέρια μας. Κοινά συμφέροντα και κοινά προβλήματα δεν έχουμε με τους εκμεταλλευτές μας, αλλά με τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μας, με όλους όσους βιώνουν στο πετσί του την μισθωτή σκλαβιά. Για την υπεράσπιση των κοινών μας συμφερόντων και τις λύσεις στα κοινά μας προβλήματα, οι απαντήσεις δεν μπορεί παρά να είναι συλλογικές και ταξικές από την πλευρά του κόσμου της εργασίας.

Όσο και αν μας καλούνε τα αφεντικά για συνεργασία εμείς απαντάμε:

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ**